

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Brief aan de leden
T.a.v. het college en de raad

informatiecentrum tel.
(070) 373 8393

uw kenmerk

bijlage(n)
3

betreft
Aanpassing modelverordening
Wmo 2015 i.v.m. uitspraak CRvB

ons kenmerk
ECLBR/U201601479
Lbr. 16/090

datum
30 november 2016

Samenvatting

De Centrale Raad van Beroep (CRvB) deed 18 mei 2016 uitspraak in diverse zaken over de uitvoering van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015. Niet alleen de direct betrokken gemeenten, maar nagenoeg alle gemeenten bezien naar aanleiding van deze uitspraken hoe zij, binnen de kaders die zijn gegeven, (verder) invulling kunnen geven aan de vernieuwing in het sociaal domein. In sommige gemeenten moet het anders en in andere gemeenten kan het beter.

In deze ledenbrief gaan we specifiek in op één van deze uitspraken en op wat we mede naar aanleiding van de uitspraak hebben aangepast in de Model Verordening maatschappelijke ondersteuning 2015. In het bijzonder gaat het dan over de (on)mogelijkheid om het vaststellen van regels ter uitvoering van de Wmo 2015 te delegeren aan het college. Wat dat betreft is onder andere besloten de regeling van zowel de eigen bijdrage voor maatwerkvoorzieningen en pgb's, als die voor algemene voorzieningen, voortaan volledig in de raadsverordening neer te leggen. Het oude artikel 12 is daarbij vervangen door een tweetal artikelen. Ten aanzien van diverse andere onderwerpen is een (beperkte) delegatievariant echter gehandhaafd. Waar twijfel bestond kozen we steeds voor een 'veilige' oplossing en zagen we af van (verregaande) delegatie.

Vereniging van
Nederlandse Gemeenten

Aan de leden

Informatiecentrum tel.
(070) 373 8393

uw kenmerk

bijlage(n)

3

betreft

Aanpassing modelverordening
Wmo 2015 i.v.m. uitspraak
CRvB

ons kenmerk

ECLBR/U201601479
Lbr. 16/090

datum

30 november 2016

Geacht college en gemeenteraad,

1. Aanleiding

De Centrale Raad van Beroep (CRvB) deed op 18 mei 2016 uitspraak in drie zaken over huishoudelijke hulp op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) en een uitspraak in een zaak op grond van de Wmo van 2007. Via onder andere onze ledenbrief van 3 juni 2016 ([Lbr. 16/042](#)) informeerden we u hierover. Onlangs verscheen het rapport [Wmo 2015 in uitvoering: passend en onderbouwd \(lokaal\) beleid voor hulp bij het huishouden](#).

In deze ledenbrief gaan wij specifiek in op één van deze uitspraken en wat we naar aanleiding van de uitspraak hebben aangepast in de Model Verordening maatschappelijke ondersteuning 2015. We lichten eerst de aanleiding van de aanpassing toe (paragraaf 2). Vervolgens zetten we het door ons bij de aanpassing gehanteerde algemene kader voor delegatie van de verordenende bevoegdheid uiteen (paragraaf 3), en tot slot gaan we per artikel nader in op diverse wijzigingen (paragraaf 4).

Over de aanpassingen vond overleg plaats met de ministeries van BZK en VWS, de G32 en G4, Stimulansz, de VNG-juridische werkgroep (waarin ook kleinere gemeenten zitting hebben) en onze Adviescommissie Gemeenterecht. De Landsadvocaat adviseerde over diverse onderdelen.

Uit diverse reacties bleek dat er – na twee jaar ervaring opgedaan te hebben met de Wmo 2015 – diverse ideeën en wensen bestaan om de modelverordening op onderdelen aan te passen, los nog van de CRvB-uitspraken. We hebben er echter voor gekozen om vooruitlopend op een integrale, meer diepgaande evaluatie van de modelverordening (naar verwachting in de loop van 2017) op dit moment geen grote inhoudelijke aanpassingen door te voeren. We hebben wel enkele kleinere aanpassingen doorgevoerd en de modelverordening redactioneel verbeterd.

Daarover leest u meer in paragraaf 4.

Deze ledenbrief gaat vergezeld van een *implementatiehandleiding* (bijlage 1), een *was-woord-tabel* (bijlage 2, deze kan desgewenst gebruikt worden voor de raadsvoordracht voor de wijziging van de verordening), en een *modelwijzigingsbesluit* (bijlage 3).

2. Aanleiding tot aanpassing modelverordening

De CRvB oordeelt in één van de uitspraken ([ECLI:NL:CRVB:2016:1404](#)) dat de gemeenteraad bij raadsverordening moet bepalen of een bijdrage is verschuldigd voor het gebruik van algemene voorzieningen en wat de hoogte is van deze bijdrage. Delegatie van de bevoegdheid tot het vaststellen van de hoogte van de eigen bijdrage wordt als niet toelaatbaar bestempeld (zie r.o. 4.5.4 tot en met 4.5.6). De CRvB verwijst eerst naar de tekst van artikel 2.1.4 van de Wmo 2015, waarin staat dat “bij verordening” bepaald wordt of de bijdrage voor algemene voorzieningen verschuldigd is. Daarna oordeelt de CRvB, mede op basis van de wetsgeschiedenis, dat de hoogte van de bijdrage in een raadsverordening moet worden bepaald en onderwerp is van lokaal beleid. Vervolgens oordeelt de CRvB dat delegatie hiervan aan het college niet is toegestaan.¹ Artikel 2.1.4, tweede lid, van de Wmo 2015 zou hier namelijk aan in de weg staan, daar dit artikel niet voorziet in een wettelijke grondslag om het vaststellen van de hoogte te delegeren aan het college.²

Naar aanleiding van deze uitspraak hebben we de Model Verordening maatschappelijke ondersteuning 2015 aangepast, en vervalt het Model Besluit maatschappelijke ondersteuning 2015. Hierbij hebben we niet alleen gekeken naar de bepalingen over de eigen bijdrage, maar ook naar de gevolgen van de strekking van de uitspraak voor de andere onderdelen van de modellen. In het bijzonder waar gewerkt werd – en soms nog steeds wordt – met delegatie van de regelgevende bevoegdheid. We hebben steeds gezocht naar ‘oplossingen’ die praktisch zijn én die in lijn zijn met de strekking van de uitspraak en de [100 Ideeën voor de gemeentelijke regelgever](#) (én, uiteraard, met landelijke wet- en regelgeving). Uitleg van jurisprudentie is echter geen exacte wetenschap, zeker wat betreft de gevolgen van de strekking op onderwerpen die niet uitdrukkelijk onderdeel van het geschil zijn. Waar twijfel bestond kozen we daarom vaak voor een ‘veilige’ oplossing en zagen we af van (verregaande) delegatie. Wat betreft de eigen bijdrage is dit mede ingegeven doordat, als de CRvB zou oordelen dat met de gekozen uitwerking niet is voldaan aan de Wmo 2015, er voor van het heffen van de eigen bijdragen geen (afdoende) wettelijke grondslag bestaat en dat die bijdragen in strijd met de Wmo 2015 en daarmee onverschuldigd door burgers zijn betaald.

3. Algemeen kader delegatie verordenende bevoegdheid

De aanpassingen die verband houden met de uitspraak van de CRvB zijn gebaseerd op de

¹ r.o. 4.5.5.

² r.o. 4.5.6.

volgende overwegingen:

“Bij verordening”

Uit het feit dat is bepaald dat iets “bij verordening” geregeld kan of moet worden, volgt op zichzelf niet dat delegatie van de betreffende bevoegdheid is uitgesloten.³ Een verordening kan (in bijzondere gevallen) ook worden vastgesteld door het college. De verordening komt (dan) tot stand op basis van een geattribueerde of gedelegeerde bevoegdheid en wordt in het geval van delegatie veelal aangemerkt als ‘nadere regeling’. Delegatie kan plaatsvinden op grond van de algemene delegatiegrondslag van artikel 156 van de Gemeentewet of een bijzondere delegatiegrondslag in een medebewindswet.

“Door de raad”

Door de wetgever wordt bij medebewindswetgeving gewoonlijk – en vanzelfsprekend – aansluiting gezocht bij de norm in artikel 127 van de Grondwet jo. artikel 147 van de Gemeentewet; de verordenende bevoegdheid wordt in beginsel altijd bij de raad belegd. Dit kan expliciet door de raad te noemen zoals in artikel 2.1.3, eerste lid, van de Wmo 2015. Dit kan ook impliciet zoals in artikel 2.1.4, eerste lid, van de Wmo 2015: de raad wordt daar niet genoemd, maar uit artikel 127 van de Grondwet jo. artikel 147 van de Gemeentewet volgt dan dat de verordenende bevoegdheid toekomt aan de raad.

Of het nu expliciet of impliciet gebeurt: dat een bevoegdheid aan de raad wordt toegekend, staat op zichzelf niet aan delegatie in de weg.⁴ Een bevoegdheid moet immers altijd eerst aan enig bestuursorgaan toegekend (geattribueerd) worden voordat deze gedelegeerd kan worden.

“De aard van de bevoegdheid”

Artikel 156 van de Gemeentewet biedt het kader voor de overdracht van raadsbevoegdheden aan het college (tenzij het om medebewind gaat én de betreffende medebewindswet een bijzondere delegatiegrondslag bevat). De raad kan op grond van artikel 156 aan het college bevoegdheden overdragen, tenzij de aard van de bevoegdheid of een van de specifieke delegatieverboden van het tweede of derde lid zich daartegen verzetten. Of de aard van de bevoegdheid zich tegen delegatie verzet, blijkt doorgaans uit de wetsgeschiedenis of de wetssystematiek.

Als er (zoals hierboven uitgelegd) een algemene delegatiegrondslag is, hoe moet dan de opmerking van de CRvB uitgelegd worden dat delegatie in dit geval niet is toegestaan omdat artikel 2.1.4, tweede lid, van de Wmo 2015 niet voorziet in een wettelijke grondslag om het vaststellen van de hoogte te delegeren aan het college?⁵ Deze opmerking kan geplaatst worden

³ Zie in dit verband de uitspraak van de CRvB van 11 november 2010 ([ECLI:NL:CRVB:2010:BO6880](#)) waarbij delegatie (onder de ‘oude’ Wmo) onder voorwaarden wel toelaatbaar werd geacht (r.o. 3.3).

⁴ Idem.

⁵ r.o. 4.5.6.

in de context van de voorafgaande vaststelling van de CRvB dat uit de bewoordingen van artikel 2.1.4 in combinatie met de in rechtsoverweging 4.5.4 weergegeven wetsgeschiedenis volgt dat de hoogte van de eigen bijdrage voor het gebruik van een algemene voorziening vastgelegd moet worden in een raadsverordening.

Het is de aard van de bevoegdheid (zoals blijkt uit de wetsgeschiedenis) die zich verzet tegen delegatie van deze specifieke regelgevende bevoegdheid. Artikel 156 biedt dus geen uitkomst. Daarvan uitgaande zou alleen een uitdrukkelijke in de Wmo 2015 opgenomen delegatiemogelijkheid voor bepaalde onderwerpen daaraan kunnen afdoen. En zo'n mogelijkheid biedt artikel 2.1.4, tweede lid, simpelweg niet.

De 'essentialia-doctrine'

Onder de 'oude' Wmo is door de CRvB de 'essentialia-doctrine' geïntroduceerd. In lijn met artikel 156 van de Gemeentewet – maar zonder hier uitdrukkelijk naar te verwijzen – werd delegatie van regelgevende bevoegdheid aan het college toelaatbaar geacht voor zover de aard van de bevoegdheid, de bewoordingen van de medebewindswet of het stelsel van de medebewindswetgeving zich daar niet tegen verzetten.⁶ Telkens werd onderzocht of delegatie aan het college niet te ver ging. In diverse gevallen kwam de CRvB tot de slotsom dat er geen sprake was van verboden delegatie aan het college mits de raadsverordening de essentialia regelt en de vrijheid van het college nader was ingeperkt door duidelijke kaderstelling via landelijke wet- en regelgeving of de raadsverordening.⁷ Onder de 'essentialia-doctrine' is substantiële materiële norm- en kaderstelling (de 'essentialia') voorbehouden aan de raad (in aanvulling op de norm- en kaderstelling die volgt uit landelijke wet- en regelgeving); enkel delegatie van nadere uitvoeringsregels kan gedelegeerd worden.

Ook in de uitspraak van 18 mei wordt niet uitdrukkelijk verwezen naar artikel 156 van de Gemeentewet. Wel wordt (zoals hierboven uiteengezet onder "*De aard van de bevoegdheid*") ogenschijnlijk (impliciet in lijn met artikel 156) geconcludeerd dat de aard van de bevoegdheid zich verzet tegen delegatie én dat de Wmo 2015 niet voorziet in een wettelijke grondslag die desondanks alsnog delegatie mogelijk maakt. Ter onderbouwing van deze conclusie wijst de CRvB enerzijds uitdrukkelijk op de verregaande vrijheid die de gemeenten hebben om de hoogte van een bijdrage voor *algemene voorzieningen* te vragen (waar het in casus om ging, en waarbij delegatie zoals voorzien in de voorliggende verordening als niet toelaatbaar werd bestempeld), en anderzijds op de juist door landelijke kaders sterk begrensde mogelijkheden om eigen bijdragen voor *maatwerkvoorzieningen* te vragen.⁸

⁶ Zie ook in dit verband (bijvoorbeeld) de uitspraak van de CRvB van 11 november 2010 ([ECLI:NL:CRVB:2010:BO6880](#)), r.o. 3.3.

⁷ Zie voor een uitvoerige behandeling van de rechtspraak van onder andere de CRvB en de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State: W. Konijnenbelt, 'Medebewindsverordeningen en het vraagstuk van delegatie aan B&W', *Gst.* 2013/102.

⁸ r.o. 4.5.4. De mogelijkheden om eigen bijdragen voor maatwerkvoorzieningen te vragen worden

Er is daarmee alle aanleiding toe om aan te nemen dat de CRvB ook onder de Wmo 2015 de 'essentialia-doctrine' als uitgangspunt neemt om te toetsen of delegatie van de regelgevende bevoegdheid is toegestaan en dat delegatie dus zeker niet categoriaal is uitgesloten.

De 100 Ideeën voor de gemeentelijke regelgever

Ook als delegatie is toegestaan, moet nog een afweging worden gemaakt of het wenselijk en nodig is. Het afwegingskader hiervoor is uiteengezet in *Igr 2* van de [100 Ideeën voor de gemeentelijke regelgever](#) (blz. 58/59).

Er is in beginsel enkel aanleiding om te delegeren waar het betreft:

- a. regels met technische of administratieve inhoud
- b. het uitwerken van de details van een verordening
- c. regels die vaak zullen moeten worden gewijzigd
- d. regels waarvan te voorzien is dat ze soms met grote spoed moeten worden vastgesteld

4. Artikelsgewijze toelichting

Hieronder volgt een korte analyse per verordenende bevoegdheid uit de Wmo 2015, voor zover er sprake blijft van delegatie of de delegatievariant juist wordt geschrapt. Als er in de modelverordening nooit sprake is geweest van delegatie, en die lijn wordt gehandhaafd, dan laten we deze artikelen hier verder onbesproken. Ook lichten we enkele inhoudelijke aanpassingen toe.

We hebben van deze gelegenheid gebruik gemaakt om de modelverordening ook op enkele plaatsen redactioneel te verbeteren⁹ en enkele kleine inhoudelijke aanpassingen door te voeren. Deze aanpassingen lichten we verder niet afzonderlijk toe. Voor nadere toelichting ten aanzien van de verschillende varianten (voor zover daar sprake van is) – en de nog door gemeenten te maken keuzes – verwijzen we u naar de *implementatiehandleiding*. U vindt deze als bijlage 1 bij deze ledenbrief.

Artikel 2, variant A. ***Procedureregels aanvraag maatschappelijke ondersteuning***. De procedureregels (gesteld op grond van artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wmo 2015) – in tegenstelling tot bijvoorbeeld de criteria van artikel 8 van de modelverordening (ex artikel 2.1.3, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wmo 2015) – kunnen gezien worden als regels met (procedure)technische en administratieve aard en lenen zich daarmee ogenschijnlijk in

door de regering begrensd in [artikel 2.1.4, derde lid, van de Wmo 2015](#) en [hoofdstuk 3 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015](#).

⁹ Het betreft de artikelen 3, eerste lid, 4, tweede lid, 5, eerste lid, onder d, en derde lid, 11, derde en vierde lid (dat deels inhoudelijk ook gewijzigd is) en vijfde lid, artikel 12a, zesde tot en met achtste lid (nieuwe nummering), 14, eerste lid, 15, tweede tot en met zesde lid (nieuwe nummering) en 18, tweede lid, onderdeel b, onder 4.

beginsel voor delegatie met een beperkte kaderstelling als gegeven bij variant A. Deze variant is daarom gehandhaafd.

Artikel 11, vierde lid, variant B. **Berekeningswijze hoogte pgb**: Gesteld kan worden dat de regels van het vierde lid een detailuitwerking betreffen van het bepaalde in het derde lid, onder b en c. Gezien deze aard van de regels – en het verdere wettelijke kader – lenen deze zich ogenschijnlijk in beginsel voor delegatie. Daarom is *een* variant B gehandhaafd; wel is het nu in aanvulling op het in de raadsverordening (derde lid) gestelde kader en beperkt tot nadere regels ten aanzien van de berekeningswijze van pgb's.

Artikel 11, vijfde lid, variant BB (oud). **Regels voor betrekken voorziening van een persoon die behoort tot het sociale netwerk**: Geen van de 'gronden' van *Igr 2* doet zich hier voor. Vandaar dat we deze variant hebben laten vervallen.

Verder is in het vierde lid, variant A, onder g en h, (nieuw) de berekening van de hoogte van het pgb voor vervoer van en naar de dagbesteding en taxi- en rolstoelstoeltaxivervoer gekoppeld aan de daarvoor 'in de regio gangbare toepasselijke tarief'.

Artikel 12 en 12a (nieuw). **Bijdrage in de kosten van algemene voorzieningen, maatwerkvoorzieningen en pgb's**: Naar aanleiding van de uitspraak van de CRvB is besloten de regeling van zowel de eigen bijdrage voor maatwerkvoorzieningen en pgb's, als die voor algemene voorzieningen, voortaan volledig in de raadsverordening neer te leggen. Het oude artikel 12 is daarbij vervangen door een tweetal artikelen.

Artikel 13, eerste lid, onder d, (nieuw) en tweede lid (oud). **Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning**: Als het echt om nadere uitwerking zou gaan (minder als het om 'verdere eisen' zou gaan, zoals in de bepaling stond opgenomen), dan is er mogelijk enige ruimte voor delegatie. Maar geen van de 'gronden' van *Igr 2* lijkt zich hier voor te doen. Het oude tweede lid vervalt daarom. Eventuele extra (niet in de modelverordening voorziene) standaardkwaliteitseisen op hoofdlijnen kunnen desgewenst aan het eerste lid toegevoegd worden. Detailafspraken kunnen bovendien desgewenst worden vormgegeven via de contracten en afspraken met aanbieders.

Op suggestie van verschillende gemeenten hebben we verder aan het eerste lid een nieuwe eis toegevoegd (onder d).

Artikel 14, vierde lid (oud). **Meldingsregeling calamiteiten en geweld**: Als het echt om nadere uitwerking zou gaan van bijvoorbeeld de procedure (minder als het om 'verdere eisen' zou gaan, zoals in de bepaling stond opgenomen), dan is er ogenschijnlijk enige ruimte voor delegatie. Ook al omdat er geen wettelijke verplichting is dit bij verordening te regelen. Wel kunnen er vraagtekens gesteld worden bij of een van de 'gronden' van *Igr 2* zich hier voordoet, en ook waarom dan persé een 'nadere regeling' nodig is (in aanvulling op de meer praktische opdracht van het eerste lid om het feitelijk te regelen en eventueel een 'werkinstructie' vast te stellen). Het

vierde lid vervalt daarom.

Artikel 15, opschrift en eerste lid (nieuw) en zevende lid (oud). **Voorkoming en bestrijding ten onrechte ontvangen maatwerkvoorziening en pgb's en misbruik of oneigenlijk gebruik van de Wmo 2015:** Op grond van artikel 2.1.3, vierde lid, moeten bij verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening of een pgb, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Aan het 'bestrijden' van ten onrechte ontvangen maatwerkvoorzieningen en pgb's gaat als het goed is een poging vooraf om dit te 'voorkomen'. Duidelijke informatie over enerzijds de rechten en plichten van de cliënt en anderzijds de gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik spelen hierbij een belangrijke rol. Daarom hebben we het nieuwe eerste lid toegevoegd, dat een 'informatieplicht' voor het college omvat.

Het onderwerp van het onderzoek van het zevende lid (oud) is verbreed, aangepast en in een apart artikel neergelegd (artikel 15b). Het nieuwe opschrift van artikel 15 dekt nu beter de materie.

Artikel 15a (nieuw). **Opschorting betaling uit het pgb:** Dit betreft een nieuw artikel, dat tot doel heeft misbruik en oneigenlijk gebruik van pgb's te bestrijden. De ratio is dat in bepaalde gevallen (tijdelijke) opschorting van een betaling uit het pgb naar aanleiding van een declaratie een beter instrument is dan beëindiging of weigering (op grond van artikel 2, vierde lid, van de Uitvoeringsregeling Wmo 2015) of zelfs intrekken of herzien van het verleningsbesluit (op grond van artikel 2.3.10 van de wet). Door opschorting kan ruimte geboden worden voor herstelmaatregelen of nader onderzoek. Bijvoorbeeld als het gaat om de overeenkomsten die de budgethouder is aangegaan of bij herziening van de toekenningsbeschikking. Daarom is de mogelijkheid voor het college toegevoegd om de SVB te verzoeken over te gaan tot opschorting.

Het college kan een verzoek enkel doen als een ernstig vermoeden is gerezen dat:

1. de cliënt onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid,
2. de cliënt niet voldoet aan de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden, of
3. de cliënt het persoonsgebonden budget niet of voor een ander doel gebruikt.

Van de onder 2 genoemde omstandigheid is ook sprake als een cliënt niet langer voldoende in staat is op eigen kracht, dan wel met hulp uit zijn sociale netwerk of van zijn vertegenwoordiger, de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, en als niet langer is gewaarborgd dat de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden verstrekt.

Artikel 15b (nieuw). **Onderzoek naar kwaliteit en recht- en doelmatigheid maatwerkvoorzieningen en pgb's:** Het betreft hier het oude artikel 15, zevende lid. Het

onderwerp van het onderzoek is echter verbreed. Naast met het oog op de beoordeling van de kwaliteit, dient het college, al dan niet steekproefsgewijs, ook te onderzoeken of de verstrekte maatwerkvoorzieningen in natura en pgb's worden gebruikt, respectievelijk besteed ten behoeve van het doel waarvoor ze zijn verstrekt en of de besteding op een rechtmatige manier gebeurt. Een onderzoek kan zowel betrekking hebben op het handelen van een cliënt of pgb-houder, als op de ondersteuningsverlening door een aanbieder.

Artikel 16. **Jaarlijkse waardering mantelzorgers:** In de eerste plaats voorziet de modelverordening nu in een basis voor een procedure die moet waarborgen dat alle mantelzorgers die aan de voorwaarden voldoen voor het ontvangen van een blijk van waardering in aanmerking kunnen worden gebracht (eerste lid, een meldingsstelsel). Het college kan op grond van het derde lid (nieuw) wel nadere regels stellen. Gedacht kan worden aan: de wijze van melding (formulier of niet), de periode waarbinnen melding gedaan moet worden, welke gegevens overgelegd moeten worden (als er niet met een formulier gewerkt wordt), wanneer de jaarlijkse blijk van waardering wordt uitgereikt. Uitwerking van dergelijke regels van proceduretechnische en administratieve aard leent zich in beginsel uitstekend voor delegatie aan het college.

Ten tweede wordt er (nog steeds) de mogelijkheid geboden om het college vast te laten stellen waaruit de jaarlijkse blijk van waardering bestaat (tweede lid (nieuw), variant B). Wel wordt nu voorzien in een kader (in de vorm van een maximumbedrag dat per mantelzorger uitgegeven mag worden) en kan het vereiste gesteld worden dat de keuze pas genomen wordt na overleg met nader bepaalde partijen.

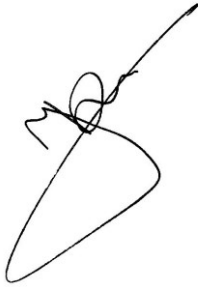
Artikel 17, variant A en het tweede lid (oud) van variant B (nieuw). **Tegemoetkoming meerkosten personen met een beperking of chronische problemen:** Met betrekking tot het oude tweede lid van wat nu variant B is, doen geen van de 'gronden' van Igr 2 zich hier voor. Bovendien lijkt delegatie niet in lijn met de strekking van de uitspraak van de CRvB. Daarom vervalt het oude tweede lid. Daar tegenover staat dat de modelverordening nu een handvat biedt voor een uitgebreidere regeling en er een tweetal varianten hiervoor zijn uitgewerkt. Het oude artikel is in gewijzigde vorm terug te vinden als variant B.

Artikel 21, derde lid. **Betrekken van ingezetenen bij het beleid:** Het college kan op grond van het derde lid nog steeds nadere regels stellen ter uitvoering van het eerste en tweede lid. Uitwerking van dergelijke regels van proceduretechnische en administratieve aard leent zich in beginsel uitstekend voor delegatie aan het college.

Model Besluit maatschappelijke ondersteuning: De voorheen in het modelbesluit inhoudelijk uitgewerkte artikelen zijn nagenoeg allemaal overgeheveld naar de modelverordening. Het model heeft daarom geen meerwaarde meer en vervalt.

Hoogachtend,

Vereniging van Nederlandse Gemeenten

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized loop that starts at the bottom left, goes up and right, loops back down and left, and then extends upwards and to the right.

J. Kriens
Voorzitter directieraad

Deze ledenbrief staat ook op www.vng.nl onder brieven.